

[Udenrigsministeren]

hoveder og andre politiske ledere den respekt, at man omtaler dem ordentligt fra et parlaments talerstol. Det synes jeg hr. Gert Petersen skulle belære sin unge, håbefulde ordfører om.

Det sidste problem, hr. Svend Auken rejser, er konsekvenserne. Jeg tror ikke, hr. Svend Auken behøver at være nervøs.

Hr. Lasse Budtz siger så – og det gjorde mig egentlig lidt ondt, for det viser, at hr. Lasse Budtz ikke rigtig har fattet mit indlæg – at jeg åbenbart prøver at gøre SDI til noget, som vi lige så godt kan prøve at vænne os til. Dermed har hr. Lasse Budtz slet ikke forstået alle de bekymringer og betænkeligheder, jeg så sandelig også har givet udtryk for både her og ved andre lejligheder. Selvfølgelig må man da være bekymret og betænkelig ved noget, der er så usikkert, som kan føre til så mange ting, og som kan få konsekvenser for os.

Det, jeg bare har prøvet på i al stilfærdighed, er at sige, at vi ikke kan have faste meninger om, hvad disse ting, der endnu i høj grad befinder sig på et før-forskningsstadium, kan føre til, og at vi slet ikke kan have faste meninger om, hvad vi i hvert fald ikke ønsker det skal føre til.

Det, jeg har appelleret lidt om – og det skal også være en appel til hr. Lasse Budtz – er, at man dog lader fantasien spille lidt, eller – for at blive mere poetisk – at man dog tillader sig selv at have et håb om, hvad moderne teknologi kan føre til i retning af sikkerhed mod anvendelse af atomvåben i fremtiden. Jeg har her peget på alle de risici, der er for, at det kan føre til det stik modsatte, men hvorfor skal vi på forhånd prøve at lægge bånd på fantasien? Hvorfor skal vi på forhånd prøve, skønt vi ved, at vi ikke kan gøre det alligevel, at kvæle ethvert håb om, at disse ting kan føre til noget positivt? Jeg er lidt misundelig på hr. Lasse Budtz – det må være pragtfuldt at være så skrāsikker, at man kan stille sig op og sige sådan om fremtiden, som han siger i dag. Hvor må det være dejligt, og hvor må man være fri for mange bekymringer, når man på den måde kan udtale sig skrāsikkert om tingene. Jeg er desværre ikke så skrāsikker, og derfor vil jeg blive ved med at være både bekymret og vågen og opmærksom på disse ting.

Hr. Gert Petersen rodede lidt rundt i spørgsmålet om, hvad der er et nationalt an-

liggende og derfor ikke kommer os ved. Jeg vil i den forbindelse minde om, at det, jeg sagde, var, at der er tale om et nationalt amerikansk forskningsprogram og ikke et NATO-program, men så tilføjede jeg, at det, hvis det fører til noget, er noget, der får stor indflydelse på den alliance, USA tilhører, og som også vi tilhører, og at vi alene af den grund er ikke blot berettigede til, men så sandelig også forpligtede til at gøre os nogle overvejelser og forsøge at danne os nogle holdninger til det. Det er det, en sådan debat gerne skulle føre til, i stedet for at man på forhånd prøver at blokere for den åbenhed, vi gerne skulle vise over for de muligheder, der dog kunne vise sig at ligge i dette her.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Jeg synes egentlig, det er udenrigsministeren selv, der har gjort et vældig stort nummer ud af spørgsmålet om min personlige holdning til den amerikanske præsident, som er den, jeg har givet udtryk for heroppe fra talerstolen, og som jeg mener det er en demokratisk ret at give udtryk for, ligesom det naturligt er det amerikanske folks ret at vælge Ronald Reagan til præsident. Jeg må indrømme, at mine synspunkter helt og udelukkende stammer fra studier af amerikanske kilder, og at det i hvert fald for mit eget vedkommende er umuligt at respektere en politisk leder, der i sikkerhedspolitiske sammenhænge baserer sin stillingtagen på påstande om f.eks., at affyrede ballistiske missiler kan tilbagekaldes, hvis man fortryder, eller på det økologiske område, at 80 pct. af al luftforurening i verden stammer fra grønne træer. Der er min respekt for længst holdt op, og jeg mener, den er det af helt saglige grunde.

Men jeg vil gerne spørge udenrigsministeren om noget, som ikke vedrører disse afledningsforsøg, men som vedrører den sag, vi diskuterer her i dag, og som netop vedrører spørgsmålet om den sovjetiske overholdelse af ABM-traktaten. Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, om han er enig i det synspunkt, som den amerikanske forhandlingsdelegation har ført frem i Genève, nemlig at det sovjetiske radaranlæg i Krasnojarsk i Sibirien er en overtrædelse af ABM-traktaten. Det er noget, som diskuteres meget, og som er et ganske væsentligt spørgsmål, der ikke